

เทศน์เช้า วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ วันพระวันผู้ประเสริฐ ประเสริฐในหัวใจของเรา ประเสริฐภายนอก ประเสริฐภายใน ถ้าภายในมันประเสริฐแล้วนะ ข้างนอกมันก็อยู่ข้างนอกอย่างนั้นนะถ้าภายในประเสริฐ แต่กว่าที่ภายในจะประเสริฐได้นี้แสนยาก เพราะมันดัดจริต มันมีกิเลสตัดทอนความทะยานอยากแล้วมันตีความ ตีความมันผิดพลาด ตีความเห็นแก่ตัว ตีความเอาวัดเอาเปรียบ เอาศาสนาเป็นสินค้า เอาศาสนาทำธุรกิจ เอาศาสนาเพื่อผลประโยชน์ของตน มันไม่ใช่ศาสนาเพื่อศาสนา

ถ้ามันศาสนาเพื่อศาสนานะ วันนี้วันพระๆ วันพระที่จิตใจที่ประเสริฐแล้ว จิตใจที่ประเสริฐมันมีน้ำใจต่อคน ถ้ามีน้ำใจต่อคน วัฒนธรรมประเพณี วัฒนธรรมประเพณีทางโลกที่เขามีความจริงใจต่อกัน แต่มีความจริงใจต่อกันนะ

อเสวนา จ พาลานํ ปณฺหิตานญฺจ เสวนา อย่าคบคนพาล ให้คบบัณฑิต เวลาคบบัณฑิต ไปวัดไปวา ไปวัดไปวาเป็นผู้ที่ประเสริฐ ผู้ที่มาวัดมาวาเป็นผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสารมาทำบุญกุศล เวลาเขาไปวัดไปวากัน คบบัณฑิตๆ แต่บัณฑิตมันก็หักล้างกัน แข่งดีแข่งชั่ว ถ้าแข่งดีแข่งชั่วมันไม่มีดีหรืออก มันมีชั่วทั้งนั้นนะ

แต่คนที่ใจเป็นธรรมๆ นะ เขาให้โอกาสคนทั้งสิ้น เขามีน้ำใจต่อเขา เขามีน้ำใจต่อเขา นะ ถ้าความมีน้ำใจต่อเขา นี้คบบัณฑิตๆ แล้วเขาจะซึ่งน้ำใจอันนั้นไปตลอดกาล

แต่เวลาเหยียบย่ำยี้เขา ย่ำยี้เขาไม่มีประโยชน์อะไรทั้งสิ้น เว้นไว้แต่หัวหน้า เราเป็นหัวหน้า หัวหน้าสิ่งใดผิด สิ่งใดถูกต้องตัดสิน แต่มันเป็นความตัดสินของหัวหน้า ถ้าหัวหน้าผู้มีธรรมๆ นะ ถ้าหัวหน้าไม่ตัดสินนะ มันเหลวแหลกทั้งนั้นนะ

เวลาหลวงตาท่านสอนนะ วัดเหมือนกับสระน้ำ สระน้ำเป็นที่พึ่งพาอาศัยของสังคม ของหมู่บ้าน ใครไปชี้ไปเหยี่ยวไล่มันมีแต่ความสกปรกโสโครกทั้งนั้นนะ น้ำเสียเขาไม่ให้ลง ทุกอย่าง

เขาไม่ให้ลง หัวหน้าเป็นผู้ที่รักษาบ่อน้ำนั้น ถ้ารักษาบ่อน้ำนั้น ใครไปวัดไปวาขึ้นมาเขาควรจะได้
ความสะดวกรบายของเขา ความสะดวกรบายของเขาตามธรรมนะ ตามธรรม ตาม
ธรรม ไม่ใช่ตามกิเลส

ถ้าตามกิเลส หัวหน้าจัดการเอง ถ้าหัวหน้าจัดการ ถ้าจัดการ หัวหน้าเขาจัดการ ไม่ใช่เรา
มีหน้าที่เข้าไปจัดการ ไม่มีใครมีหน้าที่ทั้งสิ้น เพราะใจมันไม่เป็นธรรม ถ้าใจไม่เป็นธรรมมัน
ลำเอียงไง ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะชัง ลำเอียงไปทั้งนั้นนะ ถ้าหัวหน้าที่ลำเอียง หัว
หน้าที่ลำเอียง มันก็เป็นชื่อเสียงของวัดนั้น วัดนั้น เห็นไหม

เวลาทำบุญกุศลเราแสวงหาอะไร ที่เราดันดันกันไป ดันดันไปทำไม เราดันดันกันไป เนื้อ
นาบุญของโลกๆ ใจ แต่ถ้าหัวหน้ามันเลวทราม มันขึ้นป้ายโฆษณาแล้วโฆษณาอีก

โฆษณาไปทำไม ศาสนามันด้อยค่าขนาดนั้นเขี้ยวหรือ ศาสนาพุทธไม่มีค่าใดๆ เลย ต้อง
โฆษณาชวนเชื่อกันตลอด ต้องประชาสัมพันธ์ทั้งสิ้น แต่ไม่มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์นะ เสวยวิมุตติสุขๆ วิมุตติสุขมันเหนือโลก เหนือโลกนะ

เวลาเราบอกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ สัจธรรมมันยิ่งใหญ่ สัจ
ธรรมมันมีคุณงามความดี ถ้าคุณงามความดีมันต้องไปโฆษณาชวนเชื่ออะไร นี่ไม่มี หลวงปู่
เสาร์ หลวงปู่มั่นไม่เคยทำอย่างนั้น ครูบาอาจารย์เราไม่ทำอย่างนั้น หลวงตาท่านมาทำก็ทำเพื่อ
โครงการช่วยชาติฯ เท่านั้น ก่อนที่จะมีโครงการช่วยชาติฯ ท่านไม่เคยทำอย่างนั้น ไม่เคยทำ โลก
เป็นใหญ่ไม่ได้ ถ้าโลกเป็นใหญ่แล้วไม่เหลือ มันไม่มีความเป็นธรรมอยู่หรอก นี่มันดีต่อหน้า มี
หน้าไหว้หลังหลอก หน้าไหว้หลังหลอกมีเบื้องหน้าเบื้องหลัง มีกิเลสอยู่ เป็นไปไม่ได้ เป็นไป
ไม่ได้ ถ้าเอาโลกเป็นใหญ่ เหลวแหลก

มันเป็นได้โดยครั้งคราว เวลาครั้งคราว คนเราเวลาทำบุญกุศลขึ้นมา จิตใจมันดีงาม
ขึ้นมาเป็นครั้งคราว เวลาจิตใจของคนมันมีขึ้นมีลง มันมีสูงมีต่ำ มันไม่มีความเสมอหรือ
เป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ามันจะเป็นไปได้ เป็นไปได้ที่เราฝึกฝนกันอยู่นี่ไง ที่เราฝึกฝนกันอยู่นี้เราก็จะมา
รักษาหัวใจของเราไง ถ้าเรารักษาหัวใจของเรา เห็นไหม

ประเพณีวัฒนธรรม ที่ไหนวัฒนธรรมเขารุ่งเรือง เขาก็ชื่นใจไปกับเขา แต่สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง สิ่งใดที่มันพองฟูเฟื่องฟูขึ้นมา สุดท้ายแล้วมันก็ยุบยอบไปเป็นเรื่องธรรมดา เรื่องธรรมดา มันไม่มีอะไรคงที่หรอก ไม่ต้องมาตื่นตื่นใดๆ ทั้งสิ้น เอาหัวใจของเราให้ได้

ยิ่งเห็นแล้วนะยิ่งเศร้าใจ เวลามันเฟื่องฟูขึ้นมา โอ้โฮ! อลังการ สุดท้ายแล้วมันก็ต้องดับไปเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องธรรมดา แต่จิตใจเราไม่ธรรมดา โหยหาแต่ความอบอุ่น โหยหาแต่คุณงามความดี เราโหยหาไง เราไม่ทำให้มันเป็นขึ้นมาในใจเราไง ถ้าเราทำให้มันเป็นขึ้นมาในหัวใจของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี้ไง “จงปฏิบัติบูชาเราเถิด จงปฏิบัติบูชาเราเถิด” ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมันมีโอกาส ถ้ามันเป็นความจริงในหัวใจของเรา มันจะไปโหยหาอะไร

วันพระ วันพระเป็นผู้ประเสริฐ หัวใจที่มันประเสริฐแล้วมันจะไปโหยหาอะไรนะ หัวใจที่ประเสริฐแล้ว หัวใจที่มันเหนือโลกไง ถ้าเหนือโลกมันไม่ต้องมีการโฆษณาชวนเชื่อใดๆ ทั้งสิ้น

“การประชาสัมพันธ์ฯ ขาดแต่การประชาสัมพันธ์”

ประชาสัมพันธ์ ประชาสัมพันธ์ชี้ให้ใหม่ ประชาสัมพันธ์เรื่องหลอกลวงชี้ให้ใหม่ สัจธรรมมันเหนือการประชาสัมพันธ์ของแข็งอีก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ตรัสรู้ธรรมขึ้นมามีความสุขระงับในหัวใจ อันนั้น ถ้าวันพระๆ วันพระวันผู้ประเสริฐมันต้องประเสริฐที่พฤติกรรมของเรา ถ้ามันไม่ประเสริฐที่พฤติกรรมของเรานะ มันจะประเสริฐที่ไหนล่ะ มันไม่มีคุณค่าใดๆ ทั้งสิ้นชี้ให้ใหม่

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเวลาสิ้นกิเลสไป หลวงตาสิ้นกิเลสไป นี่เป็นการยืนยันศาสนา เป็นการยืนยันความจริงใจ มรรคผลนิพพานนี้มีอยู่จริงใจ มรรคผลนิพพานมีอยู่จริงมันอยู่ที่ไหน ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไปไง ใครบ้างไม่มีทุกข์ใจ ทุกคนก็มีทุกข์ประจำหัวใจทุกๆ คนไง ถ้ามันมีทุกข์ประจำหัวใจทุกๆ คน ทำไมไม่มีสติปัญญาเข้ามาค้นคว้าหาใจของตน

แต่ถ้าคนเราระดับของหัวใจของคนมันไม่มีกำลังพอ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้เสียสละทานๆ การเสียสละทาน เราไม่ต้องชวนชวายเอาทรัพย์สินเงินทองมาเสียสละ

หรือก เราเอาแต่กำลังของเรา เราเอาแต่หัวใจของเรา น้ำใจของเรา นี่มีค่ามากกว่าข้าวของเงินทอง

คนที่เขามา เขามาด้วยน้ำใจของเขาเนะ มันมีความสุขความสงบความระงับทั้งนั้นเนะ ใจข้าวของเงินทองมันใช้เดี๋ยวก็กหมดไป แต่น้ำใจของคนมันไม่มีวันหมดวันสิ้น น้ำใจของคนมันมีคุณค่า สิ่งที่มีคุณค่าขึ้นมา มีน้ำใจขึ้นมาแล้วสังคมก็ร่มเย็นเป็นสุข สังคมก็อบอุ่น สิ่งที่มีค่าๆ ใจองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เสียสละทาน พอสละขึ้นมา เราก็เอาเรื่องวัตถุมารแข่งขันกัน ใครมีมาก ใครมีน้อย ใครมียิ่งใหญ่กว่ากัน เอาวัตถุมารประดับหน้าตา ไร้สาระมาก

เอาหัวใจสิ เอาคุณงามความดีสิ เอาโอกาสที่เรามีน้ำใจต่อคนอื่นเนะสำคัญกว่า ใจเรื่องวัตถุนะไร้สาระ ไร้สาระมากๆ เพียงแต่ว่าคนเกิดมามันมีปัจจัยเครื่องอาศัยใหม่ๆ ต้องอาศัย อาศัยนั้นมันเป็นวัตถุที่มันจับต้องได้ มันจับต้องได้ มันเห็นคุณค่าได้ ใจคนก็ไปชื่นชมใจตรงวัตถุนั้นเนะ

ตรงวัตถุ คนที่เป็นธรรมๆ ที่เขาเสียสละเพื่อประโยชน์กับสังคม นั้นเนะเขาเสียสละด้วยน้ำใจของเขา นั้นเราก็เห็นว่าเป็นประโยชน์ วัตถุนั้นมันใช้ประโยชน์ได้สำหรับคนที่เป็นธรรม

วัตถุนั้นใช้ประโยชน์ไม่ได้สำหรับคนที่เห็นแก่ตัว คนที่ทิวฐิมานะมหาศาล วัตถุใช้สิ่งใดไม่ได้ วัตถุจะใช้ได้ต่อเมื่อคนที่มีน้ำใจต่อเขา นี่เราก็ไปเห็นแก่วัตถุไป เพราะความหยาบ ความหยาบ ความที่ว่าเราไม่มีอำนาจวาสนา เราทำอะไรไม่ได้ ทำไม่ได้ก็ไปอยู่ตรงนั้นไป

แต่ถ้าคนมีมากมีน้อยขนาดไหนแล้วก็เท่านั้นแหละ เท่านั้นเนะ แล้วมันอยู่ที่วาสนานะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จะออกบวชได้ ไปเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตายในสวนนั้นเนะ มันสะเทือนใจ โรงพยาบาลเผาศพนั้นเนะ เห็นอยู่ทุกวัน คนเจ็บคนป่วยนะ วินาทีนี้มีค่ามาก เวลาหายใจไม่ออกนะ เวลาหายใจเข้าไม่ออก หายใจออกไม่ได้หายใจเข้า ตายเลย นี่ก็เหมือนกัน เวลาคนมันต้องรักษาตลอดเวลา เวลาเนะ แหม! เวลามันวิฤติขึ้นมามันมีค่ามาก

แต่เวลาปัจจุบันนี้เดินเห็นยังสะดวกสบาย ทุกอย่างมีพร้อม เราไม่เห็นคุณค่าตรงนี้เลย หรือ เราไม่เห็นคุณค่าสุขภาพกายสุขภาพใจของเราเลย สุขภาพกายสุขภาพใจนี้สำคัญมาก แล้วสุขภาพกายสุขภาพใจสำคัญมาก ถ้ามีสติปัญญา เรายังเดินได้ นั่งสมาธิได้ ขวนขวายหา

คุณงามความดีเราทำได้ แต่เวลาคนมันนอนติดเตียงแล้วทำอะไรไม่ได้ เขาก็รักษาหัวใจของเขาถ้าเขามีสติปัญญา แต่เวลาคนมันทุกข์มันยากขึ้นมาแล้วมันบีบคั้นมาทั้งนั้นนะ

สิ่งที่มีค่าๆ สิ่งที่มีค่าคือชีวิตของเราที่มีค่า สิ่งที่ปัจจัยเครื่องอาศัยมันปัจจัยเครื่องอาศัยเท่านั้น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ด้วยคุณธรรมในใจของท่าน พอยิ่งใหญ่ด้วยใจของท่าน ทุกๆ คนไปกราบเคารพบูชาท่าน กราบเคารพบูชาท่าน ท่านก็เอาสิ่งนั้นมาเป็นประโยชน์ ประโยชน์กับคนดี ประโยชน์กับคนดีนะ แต่ประโยชน์กับคนที่ไม่ดี คนที่ไปเห็นแก่ตัว คนที่ไปกีดไปขวางก็มีทั้งนั้นนะ

ในโลกนี้มีทั้งคนดีและคนชั่ว คนชั่วมันแสวงหาโอกาส แต่คนดีไม่ทำอย่างนั้น คนดีมีแต่ยื่นโอกาสให้คนอื่นไง ถ้ายื่นโอกาสให้คนอื่น โอกาสนี้สำคัญ คุณสิ เวลาคนผิดพลาดไปแล้วขอโอกาสที่จะแก้ไข แล้วมันแก้ไขใหม่ สันดานมันแก้ไขได้หรือเปล่า ยิ่งไม่แก้ไขยิ่งพลิกแพลง หลีกเลียงหลบหลีก จะพลิกแพลงขึ้นมาเอาชนะคะคานกัน ไร้สาระ

ถ้าคนหัวใจเป็นธรรมนะ ชีวิตทุกชีวิตเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป สักวันหนึ่งต้องตายไปทั้งสิ้น ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้าหรือจะเอาชนะคะคานกันไม่มีหรือ ไร้สาระ มันต้องชนะใจของตน ชนะหัวใจของตน ถ้ามันชนะหัวใจของตนแล้วนะ มันเห็นคุณค่าคนไปทั้งนั้นนะ

เวลาคนที่มีปัญญานะ แม้แต่คู่อาฆาต เขายังบอกว่าคนนั้นยังเป็นประโยชน์กับเราเลย คู่ที่มีปัญหาต่อกันนะ เพราะเขามาส่งเสริมปัญญาของเรา เขามาส่งเสริม คนที่ใจเป็นธรรมยังเห็นคนที่ทำร้ายเราว่ามีคุณค่า ว่ามีประโยชน์กับเราๆ

ถ้าใจมันเป็นธรรมนะ เห็นไปหมดว่าเขาจะมีประโยชน์สิ่งใดทั้งสิ้น ประโยชน์มาทดสอบหัวใจของเรา ประโยชน์ทำให้เราได้มีสติปัญญา ประโยชน์ของเราให้เห็นทุกข์ ประโยชน์ของเราให้ย้อนกลับมาประพฤติปฏิบัติ นี่เราได้ประโยชน์ๆ ทั้งนั้นนะถ้าใจมันเป็นธรรม ถ้าใจมันเป็นโลกนะ คนนั้นดีไม่ดี เราไปเหยียบย่ำเขา แต่ครูบาอาจารย์ของเราไม่มี

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหวกตัด ให้อภัยทุกๆ อย่าง สูดทำแล้วเหวกตัด สำนึกด้วยตัวเขาเอง แล้วเวลาจะมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาสำนึกได้แล้ว เขาจะมาราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนพูดเอง “ไม่เห็นเราหรือ ไม่ได้เข้ามาพบเราหรือ”

ไอ้พระก็ฟังข่าวมาตลอด เทวทัตมาแล้วนะ มาถึงหน้าประตูวัดแล้วนะ พระพุทธรูปเจ้ายังบอกอยู่เลยที่ไม่มีโอกาสได้พบเราหรอก ไม่มีโอกาสได้พบเราหรอก นี่พอเขาสำนึกได้เอง

เวลานำนึกไม่ได้ เวลามันทำร้าย มันเหยียบย่ำ มันทำลาย มันทำลายทุกๆ อย่าง เวลาสำนึกได้ มันจะมาขอขมา

“ไม่ได้เห็นเราหรอก” เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเตือนเขานะ เตือนแล้วเตือนอีก เตือนแล้วเตือนอีก เขาไม่ฟัง แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชักสะพาน แล้วมันเป็นเวรกรรมของเขา “เขาจะไม่ได้เห็นเราอีกแล้ว”

นี่ด้วยความสำนึกของเขา เวลาห้ามไม่เชื่อ เวลาเชื่อขึ้นมาก็หายไปเสียแล้ว พอมาถึงหน้าวัด ด้วยความเคารพ เพราะสำนึกได้ เห็นใหม่ น้ำใจ สติปัญญาที่สำนึกได้ทำให้คนคนนั้นเป็นคนดีและคนซื่อ ถ้ามันมีดีบอดปิดหัวใจเป็นคนดีไม่ได้ ก็เลสไม่พาให้ใครเป็นคนดี ความอยากดัง อยากใหญ่ อยากย่ำยี อยากมีอำนาจ เป็นความดีไปไม่ได้ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านปฏิเสธหมดนะ หลวงปู่มั่นท่านไม่เคยสนใจเลย มันเป็นไปโดยธรรมชาติ มันเป็นไปเองโดยที่ท่านไม่ได้แสวงหา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ไม่ได้พบเราอีกแล้ว ไม่ได้พบเราอีกแล้ว”

ไอ้พระก็บอก “มาแล้ว มาถึงหน้าประตูแล้ว”

แต่ด้วยความเคารพของเขา มาถึงแล้วเขาจะไปชำระล้างร่างกายให้สะอาดก่อน เพราะสำนึกผิด พอก้าวลงถึงดิน ธรณีสูบไปเลย นี่ไง เวลาท่านว่า “ไม่ได้เห็นเราอีกแล้ว ไม่ได้เห็น” เวลาสำนึกได้ เวลาเตือนมันไม่ฟัง เวลาบอกมันไม่เคยสนใจ มันไม่เคยสนใจใดๆ ทั้งสิ้นว่ามันใหญ่ มันแน่ นี่ไง ก็เลส

น้ำใจสำคัญนะ หัวใจของคนสำคัญ พระพุทธศาสนามันมาจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรลุนิพพาน วิมุตตिसุขๆ แล้วสิ่งนี้มันยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่เพราะท่านแทบจะสอนใครไม่ได้เลย แต่ก็สอน สอนคนที่มีสติมีปัญญาที่มีความสามารถนั้น แล้วเวลาสอนก็สอนเรื่องทาน ศีล ภาวนา

เวลาสอนทานก็สอนทั่วๆ ไป ใ้คนเข้าได้ไม่ได้มันก็แค่ระดับของท่าน แต่ใ้คนที่มา แสวงหาผลประโยชน์นะ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมทั้งนั้นนะ ทำดีทำชั่วมันเป็นผล ของการกระทำ มันให้ผลแน่นอน เอ็งจะทำอะไรก็แล้วแต่มันมีกรรมทั้งนั้นนะ มันมีมากมีน้อยอยู่ ที่เจตนา อยู่ที่ความอาฆาตมาดร้าย แต่มีกรรมทั้งสิ้น แล้วกรรมการกระทำอันนั้นมันจะส่งผล ไปข้างหน้า ใครทำคนนั้นได้ทั้งสิ้น

ฉะนั้น กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน มันอยู่ที่การกระทำของเราไง แต่ถ้าเรามีสติมี ปัญญา เราก็อำแล้ว แล้วทำแล้ว มโนกรรม เราจะค้นคว้า เราจะย้อนกลับมาที่นี้ ไม่ให้เสีย โอกาสการเกิดเป็นมนุษย์

การเกิดเป็นมนุษย์ การเกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาครูบาอาจารย์ของเรา ทั้งเรา ด้วย เราเสียตายมาก เกิดไม่ทันหลวงปู่มั่นๆ เราเกิดไม่ทัน แต่เราเกิดทันหลวงตาพระมหาบัว เกิดทันหลวงปู่เจี๊ยะ เกิดทันหลวงปู่จวน เราเกิดทันครูบาอาจารย์ที่เป็นสังฆะ

ถ้าเป็นสังฆะนะ เวลาไปถามปัญหาท่านตอบโชะๆๆ ไม่มีต่อแผล ไม่มีปลิ้นปล้อน ไม่มี หลอกหลวง แล้วเราไม่ต้องการปรารณาความหลอกหลวง เราปรารณาความจริง เราก็ต้องการคน ตอบความจริง แล้วความจริงตอบแล้ว ก็เลสมันไม่กล้าสู้ หมอบราบ หมอบราบ นี่ถ้าเอาความ จริงๆ

ถึงว่าเราเกิดมาเราไม่ทันหลวงปู่มั่น แต่เราก็มีวาสนานะ เราทันครูบาอาจารย์ของเรา เรา มีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่งที่อาศัย ตอนนี้มีหลวงปู่ลี หลวงปู่ลีท่านเป็นสังฆะความจริง คนที่จะ ประพฤติปฏิบัติมาให้เห็นมีคุณธรรมในใจแสนยาก แล้วถ้าเป็นคุณธรรมเป็นในใจแล้ว สงบ ระวัง เห็นโลก เรื่องโลกนี้ไร้สาระ ไร้สาระมากๆ เอวัง